

български имена от ранните османски документи, като *Бяла, Запалня, Стара река*. Тук са и селата, в които е имало войнугани: *Трапоклово, Драгоданово, Глушник, Калояново*. За почти всички е характерно, че запазват своите имена. Съобразно законите на турската фонетика – не може дума да започва с две съгласни (Гълъбов 1949) в турските документи имената са леко променени. Сливен става *Ислимие*, Твърдица – *Фердич*, Драгоданово – *Дирагодан*, Глушник – *Гюлюшник*, Сотирия – *Чат*, Стара река – *Истарек*, Ичера – *Вечера*, а Калояново получава ново име – *Тутлуджа* с вариант *Тутулица*.

За имената на селищата, включващи съставката *-оба*, вече беше казано. Към тази категория може да се прибавят селата *Жельо войвода (Черкешли)* и *Лулица (Чибуклу)*. И двете села имат съименници в Анадола. Тук също може да се причисли и *Крушаре*. Неговата по-ранно име е *Артуклар, Артуковци*, от тюркското име *Артук*.

Част от селищата онаследяват други, по-стари селища, съществували край тях. Така, според предание за с. Горно Александрово, селото се е образувало на място, където са работели цигани железари, като там се заселили хора от Песикендево и Ченгел, споменати в османски регистри. Новото селище е с име *Бургуджи*.

Изчезналото село *Ченгел*, между Трапоклово и Горно Александрово, онаследява по-старото *Витреполи* (вероятно *Ветро поле*). Във вакъфите селото е споменато като *Витреполи* с друго име *Ченгер* (Райчевска 2008: 221–223). Сега местността носи името *Ченгеля*.

За далечен наследник на старото *Авли* може да се счита с. Тополчане. В османски документи името се среща като *Авлуклу* – явно междинно между *Авлү* и *Кавлаклу*.

От името на с. *Тавазлий* е видно, че през османския период в някои случаи се превежда старото име. В документ от 1548 г. селото е наречено *Павун* (Недков 1972: 125). Османските хронисти го наричат *Тавуслъ-Паун*. По-късно е познато на местните жители като *Тавазлий*. Когато през 80-те години на XIX в. черкешлият султан разпродава земите, селото вече го няма, а земите са наречени *Таусла алан*. По-късно те се наричат *Тавазлийска поляна*, а сега – само *Поляната*.

През XVII в. в Сливенско съществува българско с. *Саръджа*. По време на т. нар. възродителен процес то неточно е отъждествявано със с. *Саръяр* (Жълт бряг). По-късно селото изчезва от регистрите, но се появява селото *Саръ биад*. През 1843 г. то е мезра (само землище). Предания от с. Блатец гласят, че есирлийският султан привлякъл българите от Саръбаш край чифлика си заедно с други малки поселения. Днес няколко местности като *Саръбашки юрт, Чаир, Кайнак* и др. напомнят за някогашното село. В най-ново време названието е *Сърбеш* (НБКМ, ор. отд. ф. 114, а.е. 39)

Османски документ от 1729 г. съобщава за с. *Чираджий* като отделно село, но предания от Шивачево гласят, че там е имало временно поселение на с. Терзобас.